

Rét Viktória fordítása

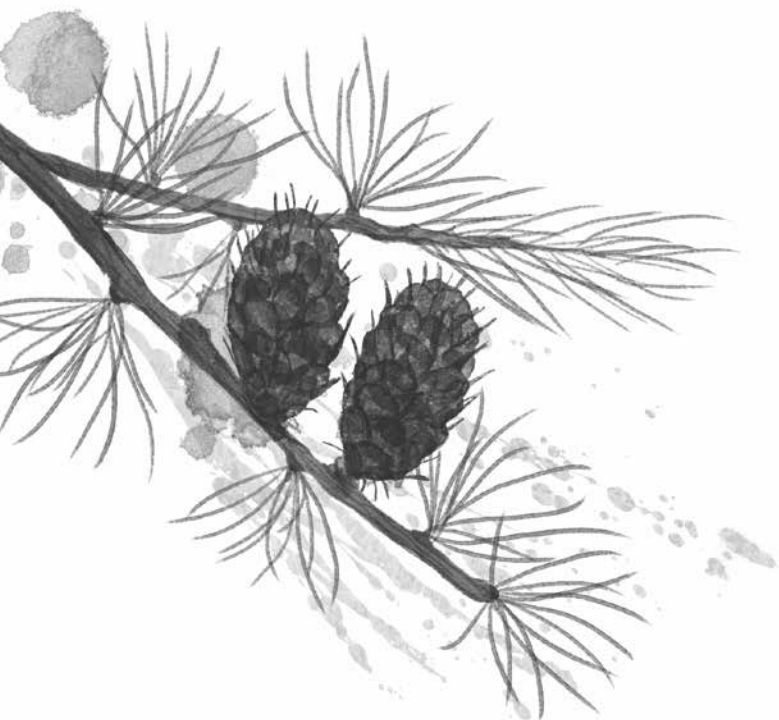
ROSANNE PARRY

A FARKAS, AKIT VÁNDORNAK HÍVTAK

Mónica Armiño rajzaival

Mindenkinek, aki otthont keresve vándorol

FALKA

A sötétben kezdődöm, és mindent, amit tudok, az orrom árul el.

Van egy bátyám. Éles. Nagyobb nálam, folyton morog. Vannak nővéreim is. Karom, aki szeret birkózni, és Kópé, aki a farkát csóválva beszél. És a legjobb a kistestvérem, Meleg, aki szeret az állam alá kuporodni, az egyetlen kölyök, aki kisebb nálam.

Mindegyiküket megszagolom, meg a nedves földet a fejem fölött, a száraz fűvet a lábam alatt. Körbejárom az odút, míg a többiek szundítanak. Próbálgatom a futást az alagútban. Sebesnek neveznek, mert én voltam az első, aki fölállt és járt. Bárhová visz is a lábam, néhány kör után mindig visszatérek az odú közepére, abba a mélyedésbe, aminek otthonszaga van, olyan szaga, amiből sosem elég. És akkor bejön az odúba a kinti szélből a legeslegjobb szag: Anya.

Körbefordul, mindannyiunkhoz hozzáérinti az orrát, aztán lefekszik a mélyedésbe. Éles, Karom és Kópé azonnal a hasához bújnak inni. Lehettem volna én az első, de Anya szőre tele van szagokkal. A csípőjétől a vállán át a meleg, morgós leheletéig tele névtelen szagokkal. Olyan szagokkal, amik miatt ki akarok törni

az alagútból ott, ahol Anya azt mondta: „Ne tovább!”, és oda akarom dugni az orrom, ahonnan a fény jön.

Mindjárt lekésem az ebédet. Meleg az utolsó ivóhely felé kúszik. Odaugrom. És akkor – mmm... – iszom, gyorsan és vadul, hatalmas kortyokban, nagyokat nyelve, cuppogva. Amíg iszunk, Anya énekel nekünk az odún túli, széles világról, elmeséli, hogyan élünk a hegyekben. Úgy fogadom magamba az énekét, mint a levegőt, mint a tejet – falka, hegyek, szarvas, csillagok, szél, eső, vonyítás, vadászat, hegyek, falka.

Meleg, ahogy mindig, a földön kúszva alám furakodik. Nyüsztve tolja a fejét az állam alá. Cupp! Oda az ivóhelyem. Félig telt gyomorral odébb húzódom. Élessel nem is próbálkozom. Éles nagy, és a nagyszájú vonyítása mellé még harap is. Megbökösöm Karmot, de a fejemre lép. Kópé feladja az ivóhelyét, amikor meglököm. Kópé meglöki Karmot, Karom meglöki Élest, mire Éles Meleghez fordul, és ínyét felhúzva, vicсорítva kimondja az egyetlen szót, amit mindannyian ismerünk:

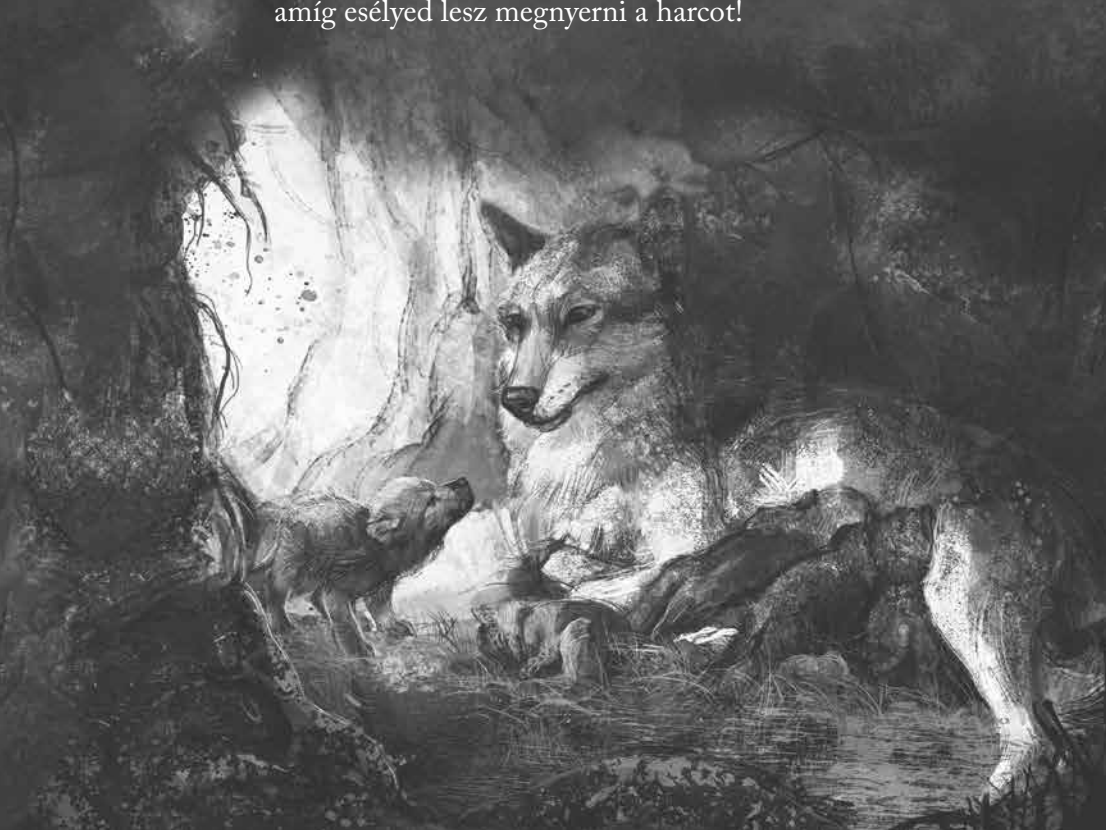
– Enyém!

Meleg eloldalog, és összekuporodva a földre fekszik az odú közepén, egyedül. Szép sorban mindannyian jóllakott álomba szenderedünk. Mielőtt elalszom, megérzek még egy édes illatot, ami nem hagy nyugodni. Ásítok, fölemelem a fejem, és... igen. Igen, van még tej. Van még, és az enyém lehet. Van még, és ha megiszom, Élesnél is nagyobbra nőök. Mindegyik

ivóhelyen találok még egy utolsó kortyot. Most pedig tudok már valamit, amit a testvéreim nem: a maradék tej a legeslegédesebb. Lenyalom az utolsó cseppeket az államról, és Meleg köré tekeredem, nehogy rálépjenek a sötétben.

– Mondd el még egyszer! – kérem Anyát, és orrommal az alagút vége felé bökök. – Mikor mehetek ki?

– Odakint, a területünkön minden éhes és vad – mondja Anya. – Te pedig puha vagy és finom, kisfarkasom, drága kölykőm. Várd meg, amíg nagyobb leszel! – Sóhajt a halvány fénysugárban, ami a Ne Tovább!-on keresztül szűrődik az odúba. – Várd meg, amíg esélyed lesz megnyerni a harcot!

A fény felé nyújtózom az orrommal, és elnyomok egy ásítást, ami a nyújtózást kíséri. Nem akarok várni. A testvéreim lassan, mélyen lélegeznek álmukban. Lebillen a fejem, de küzdök.

– Mesélj még!

– A farka a hegyé, a hegy a farkáé – kezdi. – A farkasok csillaga mindannyiunkra ontja a fényét.

Hallgatom, de az álomba vezető hosszú, kanyargós lejtő magával ragad.

Így aztán alszom és fölébredek és eszem és alszom, egészen addig a napig, amíg egyszer fölébredek, és Anya nincs ott. Hideg, fehér fény süt be a Ne Tovább! felől. Ellenőrzöm a szagunkat, mindenkiét, a földét, a száraz fűét, és Anya szagának visszhangját, amit a teste által hagyott mélyedés rejt. Minden itt van. Minden rendben van.

Kivéve hogy üres a hasam. Érzem, ahogy ide-oda himbálózik, amikor végigmegegyek az odún. Már kevesebb hely van. Nincsenek új szagok, csak hosszabbak a testek, amikben el lehet botlani, és még mindig Éles a legnagyobb köztünk.

Anya még soha nem maradt ilyen hosszú ideig távol. Meleg nyuszít, és a vállamhoz dörgöli a fejét.

– A farka a hegyé, a hegy a farkáé – mondja Kópé.

– A farkasok csillaga mindannyiunkra ontja a fényét – teszi hozzá Meleg.

Tovább mesélik egymásnak a mesét. Éles úgy tesz, mintha nem érdekelné, hogy Anya elment, de a foga közé veszi Karmot, hátha jó íze van. Karom egy pillanat alatt lebirkózza, és a földre gyűri. A Ne tovább!-hoz teszem az orrom, hogy kiderítsem, amit egy farkaskölyök tudhat. Meleg borzongva lesi a vakmerőségemet. Nem érdekel. Épp csak egy kicsivel léptem túl a vonalon. Most már a fejem és a vállam is kint van. Mind a négy mancsom a vonalon túl van, és új szagokat érzek. A sötét égbatlang mennyezetén halványfehér karika világít. Körülötte mindenütt apró, fehér, csillogó szikrák. Rengeteg. Több, mint ahány farkok van, több, mint ahány mancs, sőt, több, mint ahány karom, mancs és farkok összesen. Nem tudom levenni róluk a szemem.

A hűvös levegő távoli szagok hírére hozza, olyan dolgok szagát, amikről csak a mesékben hallottam: fenyő, egér, bagoly, toboz, áfonya és víz szagát. Annyi szag van a levegőben, hogy sok mindennek a nevét sem tudom. Meleg intő bökdösése ellenére kijebb osonok.

– Ne tovább!

Lekuporodik. Megdermed. Ez egy új farkas.

Szagul. Megdermed. Ez nem Anya-szag.

– Menjek ki? – Biztos akarok lenni benne, hogy jól értem.

– Gyere! – mondja. – Gyere ki!

Felugrom, de Éles elhúz a vállam mellett, Karom pedig a fenekemre tapos. Lerázom magamról, és együtt robbanunk ki az odúból, Kópéra és Melegre föld zúdul a hátunk mögött.

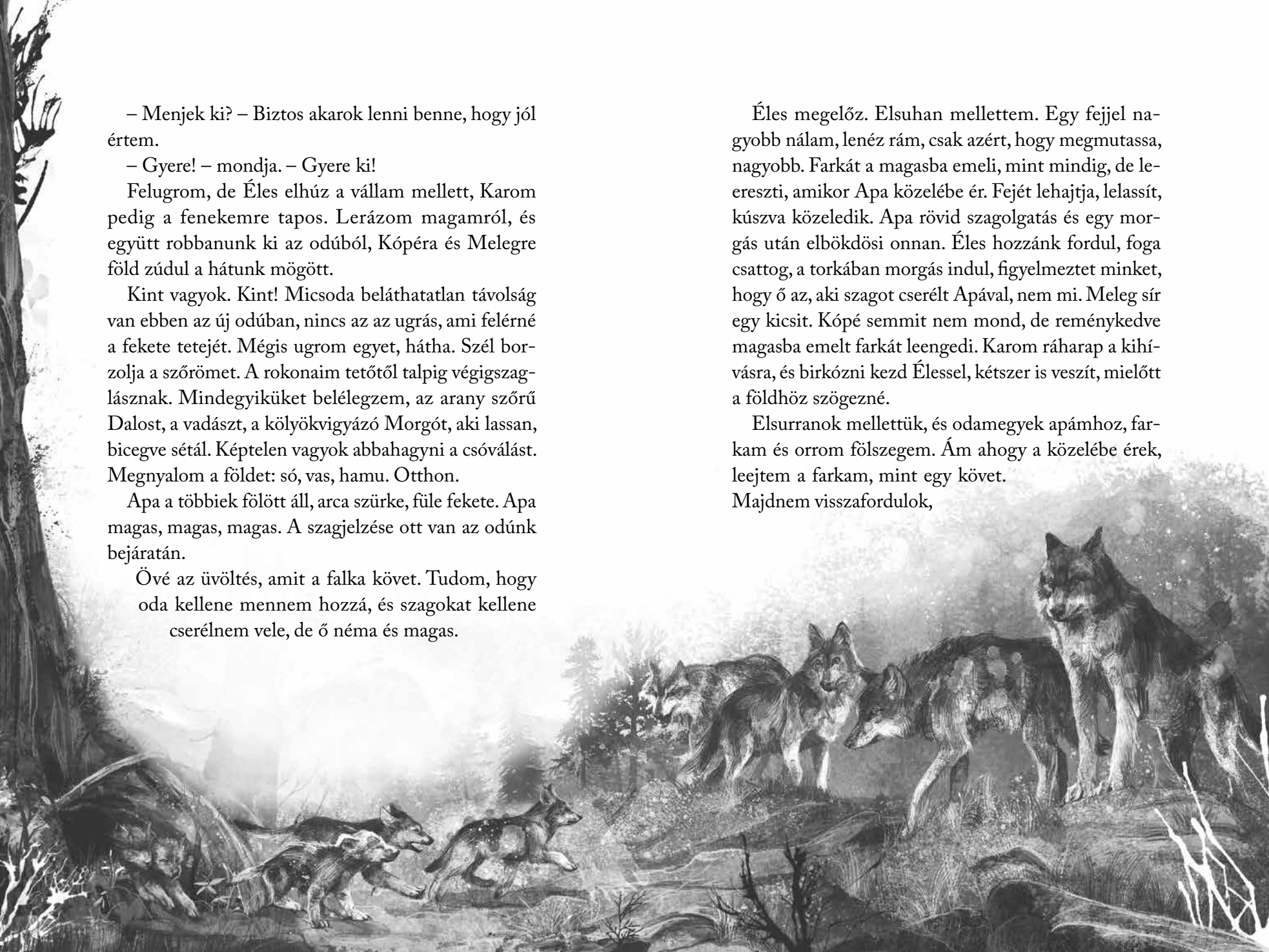
Kint vagyok. Kint! Micsoda beláthatatlan távolság van ebben az új odúban, nincs az az ugrás, ami felérné a fekete tetejét. Mégis ugrom egyet, hátha. Szél borzolja a szőrömet. A rokonaim tetőtől talpig végigszaglásznak. Mindegyiküket belélegzem, az arany szőrű Dalost, a vadászt, a kölyökvigyázó Morgót, aki lassan, bicegve sétál. Képtelen vagyok abbahagyni a csóválást. Megnyalom a földet: só, vas, hamu. Otthon.

Apa a többiek fölött áll, arca szürke, füle fekete. Apa magas, magas, magas. A szagjelzése ott van az odúnk bejáratán.

Övé az üvöltés, amit a falka követ. Tudom, hogy oda kellene mennem hozzá, és szagokat kellene cserélnem vele, de ő néma és magas.

Éles megelőz. Elsuhan mellettem. Egy fejjel nagyobb nálam, lenéz rám, csak azért, hogy megmutassa, nagyobb. Farkát a magasba emeli, mint mindig, de leereszti, amikor Apa közelébe ér. Fejét lehajtja, lelassít, kúszva közeledik. Apa rövid szagolgatás és egy morgás után elböködsi onnan. Éles hozzánk fordul, foga csattog, a torkában morgás indul, figyelmeztet minket, hogy ő az, aki szagot cserélt Apával, nem mi. Meleg sír egy kicsit. Kópé semmit nem mond, de reménykedve magasba emelt farkát leengedi. Karom ráharap a kihívásra, és birkózni kezd Élessel, kétszer is vesztít, mielőtt a földhöz szögezné.

Elsurranok mellettük, és odamegyek apámhoz, farkam és orrom fölszegem. Ám ahogy a közelébe érek, leejtem a farkam, mint egy követ. Majdnem visszafordulok,

hogy Meleget is magammal hozzam, hátha úgy bátrabb leszek, de vannak dolgok, amiket egy kölyökfarkasnak egyedül kell véghez vinnie.

Közelről látszik, hogy Apa nemcsak szürke és fekete, hanem aranyszínű a mellkasán és ezüst a vállán. A szája körül pedig sötétvörös.

– Fiam – morog rám. – Enyém!

Ráülök a farkamra, de a csóválás nem nyugszik. Beiszom a szagát, mélyebben és tovább, míg nem a szaga elfoglalja a helyét az emlékezetemben Anyáé mellett. Bármit megtennék érte! Körbeugrándozom, remélem, tetszik neki. Vakkantok, a farkamat csóválom.

– Apa! Enyém!

Egyre csak a vöröset szagolom rajta. Megéhezem tőle, mint Anya tejétől, de ez új szag. Sűrűbb szag. Képtelen vagyok ellenállni neki. Orromat az állához dugom. Megnyalom az arcát. Felém hajol, és nagyra nyitja a száját.

Nagy, vörös, nyúlós valami esik ki a szájából. Gőzölög. Még soha életemben nem éreztem ilyen szagot. De Apám nekem adta.

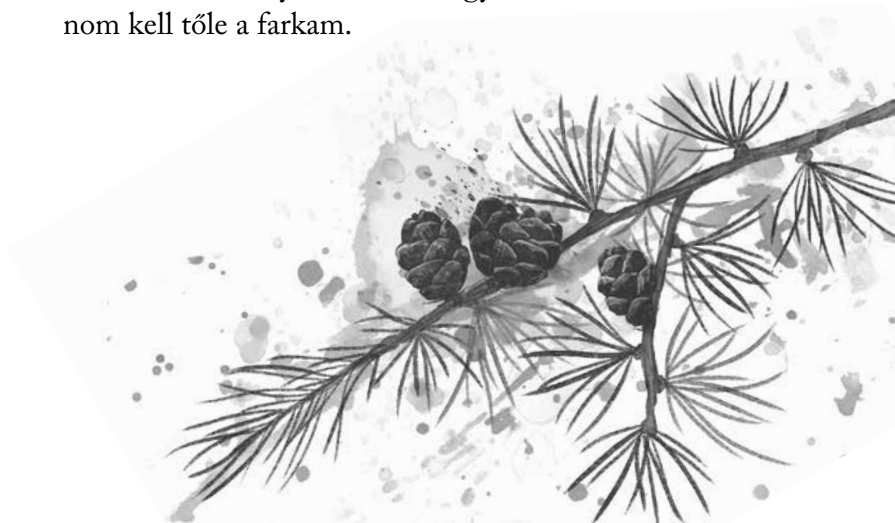
Megszagoljam? Megszagolom.

Minél tovább szagolom, annál jobban tetszik. Beledugom az orrom a kupacba, hozzádörgölöm a bundámat. Anya odahívja a többi kölyköt, lehajtja a fejét, hogy nyalogatni tudják a száját. Ő is kiköp egy vörös valamit. Noszogatja Kópét és Karmot, hogy kóstolják meg. Dalos nénikénk ugyanígy tesz Élessel és Meleggel.

Visszafordulok Apa ajándékához.

Nyal-nyal-nyal.

Kellemes, dús íze van. Nem olyan édes, mint a tej, de azért van annyira finom, hogy csóválnom kell tőle a farkam.

Megrágjam? Megrágom.

A falatok kemények, rágósak.

Harap-harap-fal-fal-fal-nyel. Ahhhhhhh!

A többi kölyök is enni kezd, közben egész feneküket csóválják. Szédülésig eszem magam, aztán összegömbölyödöm Apa árnyékában, már szólít az alvás. Apa az orrával helyre bökdös a lábánál.

– Szarvas – mondja. – A falka élete.

LES

A falka egész nyáron vadászik. Amíg nincsenek otthon, Morgó vigyáz ránk. Amikor a falka hazatér, mindenki előtt szarvasdarabok gőzölögnek, és ami a legjobb: üvöltünk. Apa kezdi, aztán jön Anya, aztán Dalos. A hangjuktól feláll a szőr a hátamon, és integet a farkam. A kölykök együtt üvöltenek, mindenki igyekszik a lehangosabb lenni, kinyújtjuk a nyakunkat, felemeljük a fejünket, ahogy Apa szokta. Mély levegőt veszünk, hogy elnyerjük a leghosszabb vonyítás címet, vagy a lehangosabbat. De legyen hangos vagy halk, hosszú vagy rövid, a vonyítás tartja egyben a falkát. Mindannyian a falka része vagyunk, és ezen a földön vagyunk itthon. Hangunk visszapattan a hegyekről. Felfelé, a farkasok csillaga felé tör. Eltelít a hang, mint a friss víz.

Utoljára Morgó gyászos vonyítása hallatszik. Őt kell követnünk, ő a birkózedzőnk és a falka békehozója.

Mire a rét felölti nyár végi aranyszínét, már gyorsabban futok, mint ő, és mire először fagy, leszegi a farkát, ha a mellső lábammal dobbantok, és felborzolólok a szőröm a vállamon.

